

RICK RIORDAN SUNAR

Aru Shah VE ALTIN ŞEHİR

PANDAVA SERİSİ
4. KİTAP

ROSHANI CHOKSHI

Çeviren
Aslı Tümerkan

İçindekiler

1 Ben Senin Kayıp Akrabamım! (Oynayan Eller Devreye Girer)	15
2 HAHA Hayır	21
3 Aldığın Her Nefes ve Her Hareketi	27
4 Çok Uzun Diye Okumadıysanız: Başımız Belada	38
5 İlginç Bir Bilgi: Sen Lanetlisin	48
6 En Azından Patlamış Mısır Var?	54
7 Kimse İblis Hamsterlardan Bahsetmemiştir	67
8 O Bir Altın Avcısı Demiyorum	80
9 Ben Bu Seviyede Bir Karar İçin Donanımlı Değilim	92
10 Aru Shah Tevazuyu Öğreniyor	97
11 Dünyanın En Kötü Pokémonu	107
12 Bu Bölümde Pandavalar Yolda Kalıyorlar Ama Eh, En azından Meyveler Harika!	117
13 Okyanus Brynne'i Durduruyor	127
14 O Müthiş Yarı Tanrı Enerjisi	134
15 Zengin İnsan Sorunları	144
16 Kafasına (Kafalarına) Nişan Al	157
17 Sana Bir Macera! Sana da Bir Macera!	168
18 Hüzün, Yanında da Bir İnek	180
19 En Azından Otoparkta Değiliz?	187
20 Kaşık Kaşık Ruhlar	198
21 Tebrikler, Sen Bir Patatessin	205
22 Git Buradan, İşe Yaramaz Serseri!	213
23 Bir Sihirbazlık Numarası Görmek İster misiniz?	218
24 Uttanka'nın Hikâyesi	224
25 Hadi, Günümü Güzelleştir	230
26 Bir Aru Yeter	239
27 Hoş Birine Benziyorsun; Seni Öldürmek İstemezdim	246

28 Mitokondri Hücresinin Enerji Üretim Merkezidir	250
29 Shikhandi'nin Hikâyesi	257
30 İnanılmaz!	266
31 Brynne O Şeyi Açamıyor	273
32 Şu Klasik Ölümçül Aile Toplantılarına Bayılırım	277
33 Selam. Bu Kehaneti Geri Verebilir miyim? Hayır mı? Tüh Be.	292
34 Orada mısın Tanrı-Baba? Benim, Aru.	302
35 Gerçekten Sarılmaya İhtiyacım Var	311
36 Büyük Hata. Çok Büyük.	317
37 En Kötü Dilek	325
38 Çirkin Alkışlar	330
39 EĞLENMİYOR MUSUNUZ?	338
40 Kanada'da Bir Erkek Arkadaşım Var	350
41 İyi ki Doğdun Aru Shah	363
42 Bir Dakika... Kim? Ne? NASIL?	372
43 Sözleri Tutmak	377
44 Sıcak Patates Oyunu	384
45 Frodo Olmak İstemiyorum	395
Terimler Sözlüğü	401

Ben Senin Kayıp Akrabanım! (Oynayan Eller Devreye Girer)

Aru Shah yıldırım çarpmış gibi hissediyordu. Gerçek anlamda. Korkunç bir deney yüzünden bu hissi gayet iyi biliyordu. Bir keresinde canı çok sıkıldığında, bazen pinpon topu da olan yıldırım Vajra'yı kullanarak yıldırım çarpmasının nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye karar vermişti.

Brynnne, "Dostum, sen ciddi misin?" demişti.

Mini, "Buna bakamayacağım," demişti. "Sen..."

Aru gözlerini devirip "Ölmeyeceğim!" diye karşılık vermişti. "Ben bir yarı tanrıyım!"

Mini kollarını kavuşturup "Bu Indra'nın seni koruyacağı anlamına gelmiyor," demişti.

Aru pinpon topunu havaya fırlatmış ve ("İnan bana, hiçbir şey olmayacak.") sonra alniyla topu daha da yükseltmişti.

Altı saat sonra Aru korkunç bir baş ağrısı, sol gözünde bir seğirme ve çok fena kabarmış saçlarla uyanmıştı.

Bir hafta boyunca biri beyniyle futbol oynamış gibi hissetmişti. Gerçi bu, Mini onun "nörolojik durumunu" kontrol etmek için coğrafya bilgisini sorgulayıp durduğundan dolayı da olabilirdi.

Aru bir daha asla böyle hissetmek istememişti.

Ama işte burada, Uyuyan'ın inindeki bir kayaya zincirlenmişken, çarpılmış gibi hissediyordu. Yerde karşısına çömelmiş Kara isimli kıza baktı.

Kara biraz önce, “*Ben Uyuyan'ın kızayım,*” demişti.

Aru başı uğuldarken gözlerini kırptırdı. “Sen... Sen Uyuyan'ın kızı mısın?”

Kara başını salladı. Daha önce bunu gururla söylemiş, çenesini eğip Aru'ya tepeden bakmıştı. Şimdi ise kızın yüzünde hüznü ve tereddütlü bir ifade belirmişti. “Ama sen de onun kızıydın... Bu... Bu bizi *kardeş* mi yapıyor?”

Aru, “*Kardeş,*” diye düşündü. Brynne'le Mini'yi onlarla kan bağları olmamasına rağmen kız kardeşleri kabul ediyordu. Ama o ve Kara? Bu farklıydı. Aru bir anlığına kızın yine reenkarne olmuş Pandava kardeşlerden biri olup olmadığını merak etti ama bu imkânsızdı. Sadece beş Pandava kardeş vardı ve Sheela ile Nikita'yla tanıştıklarında bu sayıya ulaşmışlardı.

Aru, “*Akraba olabilir miyiz?*” diye düşündü. Kara yaklaşık Aru'nun yaşlarında gözüküyordu... Bu onları çift yumurta ikizi mi yapıyordu? Aru ortak nokta bulmaya çalışarak kızın yüz hatlarını inceledi ama aradığını bulamadı. Kara'nın geniş bir ağzı, iri bal rengi gözleri, omuzlarına dökülen düz çikolata kahvesi saçları, çıkık elmacık kemikleri ve koyu, parlak bir teni vardı. Aru kendi saçlarını bir yüzyıl boyunca tarasa bile asla bu kadar düzgün gözükmezlerdi. Üstelik parlak bir tene en fazla bir lambanın altında durup hızla döndüğünde yaklaşmıştı.

Genelde böyle şeylerin onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalışırdı ama Aru zarif, güzel ebeveynlerine hiç

benzemediğini biliyordu. Kara ise... benziyordu. Ama eğer Kara onun kız kardeşiye Aru neden onu Geçmiş Havuzu'nda görmemişti?

Kara, “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi.

Aru, “Sanmam,” diye mırıldandı ama Kara onu duymuyor gibiydi.

Kara, “Kaçmandan korkuyordu o yüzden odamı korkunç bir zindana çevirdi,” dedi. “Ama gerçekte o kadar kötü değil.”

Kara parmağındaki parlak beyaz altın yüzüğü yakındaki bir taşla değdirdi. Yüzük taşla değince mağara duvarları değişmeye başladı. Mekân, rafları taşlara oyulu görkemli bir kütüphaneye dönüştü. Tavanın yanında tılsımlı bir küre, sıcak gün ışığı illüzyonu yayıyordu ve Aru, dört bir yana yastıkların yığıldığı, bebekler ve başka oyuncaklarla dolu küçük girintiler görebiliyordu. Girintilerden birinin arka duvarında yarı açık bir kapı vardı. Aralıktan, parlak sarı yorganlı, yastığın üzerinde pelüş bir tavşanın durduğu temiz bir yatak görünüyordu.

Aru hâlâ bir kayaya zincirliydi ama karşı duvara yerleşik devasa ekranı görünce bunu tamamen unuttu; ekranın üzerindeki Netflix kutusunda HÂLÂ İZLİYOR MUSUNUZ? yazıyordu.

Aru bakakaldı. Biri nasıl interneti olan bir kötülük mağarası bulabilirdi ki? Tuhaf bir an boyunca taş duvara pat pat vurarak şöyle diyen şeytani bir emlakçı hayal etti: *“Timsahlı bir hendek ve bedava internet bağlantısıyla tam teçhizatlı!”*

Kara çabucak, “Eminim insan dünyasında çok daha güzel şeylere alışkınsındır,” dedi. “Ama babam elinden geleni yaptı.”

Babam.

Son birkaç günü hatırlayınca Aru'nun kaburgalarında bir sızı oluşuverdi. Uyuyan'a *baba* dediği tek zaman, kendisinin ve kız kardeşlerinin onun ordusuna karşı hiçbir şansı olmadığını düşündüğü zamandı. Ona baba demenin kendisini yaraladığı kadar Uyuyan'ı da yaralamasını ummuştu.

Orman tanrıçası ve dilek gerçekleştiren ağaç Kalpavriksha'nın koruyucusu Aranyani'ye ait sihirli koruda savaşırken çarpışan kılıçların ve savaş nidalarının seslerini hâlâ duyabiliyordu.

Aru sanki onu kucaklıyormuşçasına kollarını Uyuyan'ın boynuna sardığını hatırlıyordu. Ama bu gerçek bir kucaklama değildi. Bu, ona aslında olabileceği insanı ve kederini değiştireceğini düşündüğü ağacın peşindeyken feda ettiği bütün anıları hatırlatma çabasıydı.

Aru, Dilek Ağacı'nı buluşunu bile hatırlıyordu...

Ama ağaçta dilek tutup tutmadığını hatırlayamıyordu. Kendini zorladığında zihninde canlanan tek şey bir kar görüntüsüydü.

Bu hiç mantıklı değildi.

Aru başını iki yana salladı. Bunu daha sonra düşünebilirdi. Şu anda Brynne ve Mini'ye, Sheela ve Nikita'ya, Rudy ve Aiden'a ne olduğunu öğrenmeliydi. Güvende miydiler? Kaçmışlar mıydı? Yoksa Uyuyan onları da mı kaçırmıştı?

Aru, "Burada ne işim var?" diye sordu.

Kara, "Babam senin güvende olmanı istiyor," dedikten sonra gergince devam etti. "Umarım burnumu sokmamın sakıncası yoktur ama senin hakkında çok şey biliyorum Aru. Babam annenin seni ondan uzak tuttuğunu söyledi."

Annen. Demek Aru ve Kara ikiz değillerdi. "*Uyuyan, Krithika'yı aldattı mı?*" diye düşündü Aru. Bu düşünce midesini altüst etti. Aru'nun annesinin onu lambaya koymasının gerçek sebebi bu muydu?

Kara, “Bir aile olabilmemiz için seni buraya geri getirdi,” diye devam etti.

Aile. Aru bu kelimeyi duyunca yüzünü ekşitti. Eğer babası gerçekten aile olmalarını isteseydi bir canavara dönüşmezdi. Ama bunu düşünürken bile zihnindeki aşırı nazik bir ses, *“Ama anılarından nasıl da vazgeçmek zorunda kaldığını gördün, Aru Shah. Belki de şu hâline dönüşmek elinde değildi...”* dedi.

Aru, “Uyuyan nerede?” diye sordu. “Diğerleri nerede?”

Kara hemen, “Sadece seni getirdi,” dedi. “Sonra yine gitti. Ama... gitmeden önce plan yaptı. Ordusu haftanın sonunda Lanka’ya saldırıyı planlıyor.”

Lanka mı? Aru bu ismi biliyordu. Bu Lord Kubera’nın, zenginlik tanrısının hükmettiği altın şehirdi. *Saldırma* kelimesi içinde paniğin doğmasına sebep oldu. Bir istila mı? Bu kadar çabuk mu? *Deva*’lar bunu beklemiyorlardı. Diğer dünyayı uyarması gerekiyordu. Pandava kardeşlerini de. *Gerçek* kardeşlerini.

Aru bileğine göz attı. Onu kayaya bağladığını düşündüğü zincir, ince bir kurdele illüzyonundan başka bir şey değildi. Aru elini kıpırdattığında kurdele yırtılıp onu serbest bıraktı. Diğer bileğinde örülü bir bilezikten, Vajra’yı pinpon formunda saklayan cam bir küre sarkıyordu. Aru küreyi yere çarptırınca cam kırıldı.

Vajra yukarı doğru sekince Aru tek eliyle onu yakaladı. Anında hafif, tatlı bir elektrik kollarından yükseldi ve Aru, tanıdık statik enerjinin saçlarını biraz havalandırdığını hissetti. Ayağa fırlayıp gözleriyle odayı taradı.

Kara panikle, “Gidemezsin!” dedi.

Aru hırlar gibi, “Bak nasıl da gidiyorum,” deyip Vajra’yı kütüphane raflarına fırlattı.

Elektrik akımı, otuz metre yüksekliğindeki kitaplık duvarı boyunca dolaştı. Hava yıldırımla gürledi ve birkaç kitap kapağı alev aldı. Ama duvar sağlam kaldı.

Kara, “Büyülü kauçukla güçlendirildi,” dedi. “Bütün mekânı yaksan bile çıkamazsın. Bunu ancak... ancak ben yapabilirim.”

Aru hızla arkasına döndü. Kara’nın bunları söylerken mağrur gözükeceğini düşünmüştü ama kız bunun yerine kimseyle konuşmaya alışkın değilmişçesine rahatsız gözüküyordu. İşaret parmağındaki yüzükle oynadı.

Kara çenesini kaldırıp “Eğer... eğer özgür olmak istiyorsan,” dedi, “o zaman... o zaman bana bir söz vermelisin.”

“Ne istiyorsun?”

Kara sertçe yutkundu. “Beni de yanında götürmeni istiyorum.”

HAHA Hayır

Aru diğer kıza bakakaldı. “Seni yanımda mı götüreyim? Şey... hayır? Öncelikle, seni tanımıyorum...”

Kara, “Ama... ben senin kardeşinim!” dedi. “Tek başına büyüdüğünü biliyorum, reenkarne bir Panda-va olduğunu da ve...”

Aru, “Dinle. Hiç tanışmadık! Posta kutumu bile senden iyi tanıyorum. İkincisi, muhtemelen bizi ihbar edersin. Uyuyan’a ne diye hitap ettiğini duydum ve burada tutsak gibi de görünmüyorsun,” deyip öfkeyle oyuncaklara ve kitaplara işaret etti.

Kara, “Bu... bu düşündüğün gibi değil,” dedi. “Sadece son iki senedir buradayım.”

Aru kaşlarını çattı. “Bundan önce neredeydin?”

Kara, “Oldukça... kötü bir yerde,” dedi. Yüz ifadesi ısıraplı gözüktüyordu. “Tek bildiğim şey bana kızı gibi davranması gereken insanların öyle davranmadığı. Babam on iki yıldır hapiste olduğunu söyledi, yoksa beni önceden bulup kendi yetiştirmiş.”

Aru aklından Kara’nın yaşını hesaplarken “O sırada nerede olduğunu hatırlamıyor musun?” diye sordu. Kara on dört yaşındaysa o ve Aru aynı sene farklı annelerle aynı

babadan doğmuş olmalıydı. Bu mümkündü –tabii iğrenç olması da cabası– ama inandırıcı gözükmüyordu. Aru, Uyuyan’ın hatıralarını görmüştü. Uyuyan, Krithika Shah’ı çok sevmişti. Tek yapmak istediği eve, ona... ve Aru’ya dönmekti. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

“Babam artık acı çekmemi istemediğini söyledi o yüzden o hayata dair hatıralarımı sildi. Mutlu olmamı istiyordu... ve bir süreliğine *mutluydum*.” Kara derin bir nefes aldı. “Ama sonra neden buradan gitmeme hiç izin vermediğini düşünmeye başladım. Üstelik asla evde değildi. O yüzden etrafı karıştırmaya başladım ve hatıralarını nerede sakladığını buldum. Mağaraya gizlenmiş parıltılı bir kütüphane gibi, buradan çok farklı bir yerdeydiler ve hatıralarını gördükçe bana yalan söylediğini fark ettim. Seni buraya getirdiğinde de tamamen anladım. Yolculuğa çıktığını söylediği onca zaman gizlice ordusunu topluyordu ve...”

Aru, “Gerçek anlamıyla Zaman’ı sonlandırmaya çalışıyordu?” diye ekledi. “Ve ölümsüzlük nektarını çalmaya çalışıyordu? Ah, bir de beni öldürmeye?”

Kara, “Üzgünüm,” dedi. Gözleri yaşlarla parlıyordu. “Eminim hapsediğine dair söylediği tüm o şeyleri de uydurmuştur...”

Aru kısık sesle, “Aslında o kısım doğru,” dedi. “Bunu biliyorum.”

Aru dikkatle Kara’ya baktı. Kız onu kandırmaya çalışıyormuş gibi gözüküyordu... Hiç sinsi bir yanı yoktu. Sadece *yalnız* bir tarafı vardı. Aru, Kara’ya acıdığını fark etti ve bu onu daha da sinirlendirdi.

Kara, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

Aru derin bir nefes aldı. “Çünkü onu çıkaran benim. Bir lambada hapisti.”